

„Vestrup hedder jeg.“

„Undskyld, min Herre! Det er desværre en af mine hundredeogsytten menneskelige Svagheder, at jeg forveksler Navne.“

Hr. Carlsen, med hvem der som en usynlig Ledsager var fulgt en kraftig Spiritusduft, tog uden Opfordring Plads paa den nærmeste Stol og slog sin Overfrakke tilside.

„Var det fra Dem, jeg fik det Brev for nogen Tid siden?“ spurgte Mads Vestrup.

„Ja vel! A B D Carlsen. Det var efter Ordre fra Chefredaktionen, at jeg skrev til Dem. Forresten veed De maaske, at det er selveste Gamlefar, der har ønsket, at vi skal præsentere Dem for det københavnske Publikum.“

„Hvem er det, De taler om?“

„Har De ikke truffet Enslev ved et Møde i Sommer? Det er i hvert Fald ham, der vil have Dem lanceret, min Herre! Jeg veed det med Sikkerhed. Vi er jo ude efter Hjælpetropper.“

Mads Vestrup, hvem Mandens tølperagtige Optræden i det første Øjeblik havde ophidset, var nu bleven roligere. Han betragtede med Medynk det svulne Ansigt, der var fuldt af røde Drankerpletter paa Næse og Kinder mellem Overskægget og de tunge Øjne. Og han sagde til sig selv, at ogsaa dette stakkels vildfarne Menneske var en af dem, til hvem han skulde bringe Jesu Kristi Budskab om Fred og Frelse.

„De skrev til mig, at De var Bladets teologiske Medarbejder. Hvordan skal det forstaaes?“

„Jeg vikarierer for Dr. Svendsen. Han studerer i Tyskland for Tiden. Mit Fag er ellers Varieteerne og andre Forlystelser — A B D. — Saa er De med, ikke sandt?“

„Men jeg kan jo ikke huske fejl. De underskrev Dem *cand. theol.*“

„Det er jeg sgu ogsaa, min kære Herre! Kandidat med *Laud* — om jeg maa be'! Havde det ikke været saa uheldigt, at Barnetroen røg i Lyset ved den megen Omgang med Bøgernes Bog, saa kunde A B D nu ha' siddet og haft det rart i en Præstegaard og dyrket sine hundredeogsytten smaa menneskelige Svagheder med Kalot og Merskummer.“